

Chương Ba TÌM CÁCH DẤU NGƯỜI

Nắm cứng hai tay đập mạnh lên bàn, giọng của Quách Thế Phần giận dữ:
– Chứng cứ rõ ràng, người còn muốn lấp liếm nữa à?

Quản Thiên Phát trấn tĩnh tinh thần ngửng mặt nhìn thẳng vào mặt gia sư:

– Bẩm sư phụ, đệ tử cũng có nhân chứng!

Quách Thế Phần thét lớn:

– Nghiệt súc, trước mặt ta người vẫn cứ cường biện hay sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Đệ tử không dám thề. Từ Kim Lăng đệ tử phải cải trang về cho đến nơi này. Thật sự câu chuyện xảy ra đã vô cùng trọng đại, xin sư phụ cho Lục sư đệ canh phòng bên ngoài, cấm đừng cho bất cứ ai, kể cả những người trong tiêu cục, để cho đệ tử bẩm cáo rõ đầu đuôi.

Là một vị Chưởng môn nhân, lại là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục lớn, Quách Thế Phần dù trong cơn giận dữ vẫn còn đủ trí óc phán đoán sự việc, ông ta trấn tĩnh gật đầu:

– Nghiêm Ấu Tín, người hãy giữ bên ngoài, không cho một ai tới đây nếu không có lệnh.

Nghiêm Ấu Tín ứng tiếng và khép cửa lại đứng giữ bên ngoài.

Quản Thiên Phát bước lại đỡ lấy Giang Hàn Thanh, và bây giờ Quách Thế Phần mới chợt thấy, cau mày:

– Người ấy là ai?

Quản Thiên Phát kéo một cái ghế cho Giang Hàn Thanh ngồi tạm, rồi đến gần Quách Thế Phần thấp giọng:

– Sư phụ, vị này là Giang nhị công tử của ân công...

Quách Thế Phần giật mình thốt lên một tiếng kinh ngạc...

Giang Hàn Thanh lật đật vòng tay:

– Vãn bối Giang Hàn Thanh xin bái kiến Quách thế thúc!

Quách Thế Phần rung giọng:

– Giang hiền đệ chết đấy ư? Tại sao...?

Sự cảm xúc cho biết đây là chuyện bất thường, người lãnh đạo phái Hoài Dương

không nói được hết lời...

Quản Thiên Phát lật đật tiếp theo:

– Sư phụ, chuyện xảy ra quá nhiều phức tạp, xin cho đệ tử khôi phục dung mạo cho nhị công tử rồi sẽ trình sau!

Vừa nói hần vừa đưa cho Giang Hàn Thanh một hoàn thuốc và nói tiếp:

– Nhị công tử, bây giờ có thể rửa mặt được rồi!

Sau khi Giang Hàn Thanh rửa mặt xong, Quách Thế Phần nhìn kỹ gương cười:

– Giang nhị hiền điệt, từ xa xôi đến đây thế mà lão phu không biết, thật là một điều không phải...

Và quay qua Quản Thiên Phát, Quách Thế Phần gạn hỏi:

– Thiên Phát, sự việc ra sao mà người không cho ta biết trước?

Quản Thiên Phát nói:

– Đây là trường hợp vạn bất đắc dĩ, xin sư phụ rộng dung!

Quách Thế Phần cau mặt:

– Sự việc đã xảy ra như thế nào, người hãy kể rõ ta nghe?

Quản Thiên Phát bèn đem tất cả những chuyện gặp phải khi đến Kim Lăng thuật lại...

Quách Thế Phần run giọng:

– Lạ không, Giang Bộ Thanh hiền điệt bình sanh đôn hậu, thế tại làm sao bỗng nhiên biến đổi như thế ấy?

Giang Hàn Thanh ủ rũ:

– Văn bối cũng vô cùng thắc mắc, không hiểu tại sao lại biến tính như thế. Từ trước đến nay luôn luôn coi trọng tình thủ túc, anh em nhất mực thương yêu, nhưng từ khi tiên phụ qua đời, bỗng sinh ra như thế...

Giang Hàn Thanh nói tiếp với hai dòng nước mắt:

– Chẳng những hạ độc đứa em mà lại còn phóng hỏa mưu tính tiêu trừ, nếu không nhờ Quản huynh cứu trợ, thì bây giờ đây văn bối không biết đã ra sao?

Quách Thế Phần nói bằng một giọng dè dặt:

– Cũng có thể lệnh huynh nhất thời bị người xui làm quấy. Bây giờ, Nhị hiền điệt cứ tạm thời ở lại đây ít lâu. Một con người khi chưa hoàn toàn bị mất lương tri, không khi nào lại có thể bỏ hẳn tình thủ túc.

Quản Thiên Phát nói:

– Sư phụ, đệ tử cảm thấy trong vấn đề này sợ e rằng còn có nhiều uẩn khúc.

Quách Thế Phần nhìn Quản Thiên Phát bằng tia mắt ngời ngời:

– Người thấy như thế nào thử nói ta xem?

Quản Thiên Phát nói:

– Đệ tử cảm thấy Hắc Y... Không, theo đệ tử thì nên gọi hắn là...Mai Hoa Lệnh Chủ thì mới đúng, vì cho đến bây giờ đệ tử mới nhớ ra rằng trên áo choàng đen của hắn có đóa hoa mai trông rất kỳ lạ...

Hắn do dự nói tiếp:

– Ở nơi con người của hắn có điểm khả nghi...

Quách Thế Phần cau mặt:

– Như thế nào gọi là khả nghi?

Quản Thiên Phát nói:

– Gã...Mai Hoa Lệnh Chủ rất có thể là...

Hắn có vẻ ngập ngừng:

– Chuyện này vốn không chứng cứ nên đệ tử thật khó trình bày...

Quách Thế Phần vặn hỏi:

– Có phải người cảm thấy gã Mai Hoa Lệnh Chủ rất có thể là Giang Bộ Thanh phải không?

Quản Thiên Phát nói:

– Đệ tử thật không dám quả quyết, nhưng căn cứ vào vóc dáng, giọng nói thì đại công tử là người đáng nghi hơn hết!

Giang Hàn Thanh nhóng mình lên run giọng:

– Quản huynh nghe giọng nói của gã Mai Hoa Lệnh chủ thật giống với đại ca tôi à?

Quản Thiên Phát nói:

– Gã Mai Hoa Lệnh Chủ giọng nói lạnh băng băng, nhưng âm thanh cuối cùng rất giống đại công tử.

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:

– Như thế thì đại ca tôi có lẽ đã mất hẳn lương tri rồi... tại sao... Tại sao luôn cả cha mình cũng không còn kể đến? Cho đến di thể mà cũng chẳng buồn tha...

Quách Thế Phần nói:

– Giang nhị hiền điệt hãy yên lòng, chỉ bằng vào âm thanh cũng chưa có thể đoán định một cách chắc chắn. Lão phu và lệnh tôn vốn là chỗ thâm giao, chuyện này một khi lão phu đã biết thì nhất định Hoài Dương Phái không thể nào tự thủ bàng quan. Chỉ cần truy ra hạ lạc của tên Mai Hoa Lệnh Chủ thì sự thật sẽ phơi bày. Bây giờ cái đáng lo hơn hết là chất độc trong mình Nhị hiền điệt. Vì chỉ khi nào Nhị hiền điệt khô

phục lại được công lực thì chuyện bí mật này mới có thể điều tra nhanh chóng. Lão phu có quen với một vị y thuật tinh minh, bất cứ chứng gì cũng có thể trị được, nhất là những người bị nhiễm độc kinh niên. Ông bạn họ Đường ấy không ai là không biết tiếng. Có người còn gọi là Đường Hoa Đà thì đủ biết y thuật của ông ta như thế nào rồi. Ngày mai, lão phu sẽ cho mời ông ta đến, nhất định bệnh trạng của hiền điệt sẽ không thành vấn đề nguy hiểm.

Giang Hàn Thanh rơi nước mắt:

– Tiểu điệt xin đa tạ Quách thế thúc.

Quách Thế Phần bật cười:

– Hiền điệt không nên nói với lão phu như thế. Nói thật cho hiền điệt biết, năm xưa nếu không có Giang tiên sinh thì lão phu... mà cả Hoài Dương Phái không có ngày nay đâu... nếu không có Giang đại tiên sinh thì Hoài Dương Tiêu Cực làm sao nở mặt với giang hồ bằng hữu chứ?

Quản Thiên Phát nói:

– Sư phụ, bức thư của Vạn lão tiên bối ở Trấn Viễn Tiêu Cực không biết sư phụ định xử trí ra sao?

Quách Thế Phần trầm ngâm:

– Chuyện ấy cũng có nhiều khúc mắc, vì chuyến tiêu của Trấn Viễn Tiêu Cực cũng bị nạn ở vùng phụ cận Long Đô...

Quách Thế Phần nói luôn:

– Vạn huynh gặp mười mấy người toàn là bao mặt, nhưng có nhận ra một người sử dụng Cửu Cung Dao Pháp của bản môn. Thêm vào đó có một tên tiêu đầu bị thương bởi Ứng Trảo Công. Về đao pháp thì đại sư huynh và Nhị sư huynh của người bình nhật không hề sử dụng, như vậy là chỉ có một mình người, có lẽ chỗ nhắm của họ là như thế. Chuyện này phải thông thả rồi mới có thể truy ra.

Quản Thiên Phát hỏi:

– Sư phụ có thấy chuyện này và chuyện Mai Hoa Lệnh Chủ có liên hệ hay không?

Quách Thế Phần có vẻ ngạc nhiên:

– Sao? Người nhận rằng có liên hệ với gã Mai Hoa Lệnh Chủ đấy à?

Quản Thiên Phát nói:

– Sư phụ có lẽ không quên rằng trước đó ba hôm, Giang đại công tử cũng không có ở nhà...

Quách Thế Phần khẽ lắc đầu:

– Không thể như thế được... Người không nhớ rằng chính trong Trấn Viễn Tiêu Cực có phần hồn của Giang gia trong đó hay sao?

Quản Thiên Phát khẽ liếc Giang Hàn Thanh:

– Điều đó đệ tử có biết, nhưng theo đệ tử nhật xét phong thư này cũng có thể do ý của Giang đại công tử...

Quách Thế Phần lắc đầu:

– Con người của Vạn Trấn Sơn ta biết rõ hơn ai hết, trừ phi có người giả môn hạ Hoài Dương Phái, chứ nếu không khi nào ông ta lại gửi lá thư này, nhất định không có ai độc xúi ông ta cả.

Giang Hàn Thanh nói:

– Quách thế thúc nói rất đúng. Vạn lão thúc đối với anh em chúng tôi thật hết tình ủng hộ, ngay sau khi tiên phụ qua đời cũng thế. Nếu đại ca tôi dù có cố ý giá họa thì Vạn lão thúc cũng không bao giờ lại đi nghe như thế!

Quách Thế Phần gật đầu cười:

– Đúng rồi, Giang nhị hiền điệt nói đúng rồi. Vạn Trấn Sơn đã gửi thư này thì nhất định trong đó có chuyện ẩn khúc. Ngày mai ta sẽ cho người đi đến Trấn Giang hỏi cho rõ sự tình rồi sẽ có thái độ sau. Bây giờ, Giang nhị hiền điệt nên đi nghỉ vì đường xa mệt nhọc. Quản Thiên Phát hãy gọi nhà bếp lo dọn cơm nước và hãy thay ta mà tiếp Giang nhị hiền điệt. Sau đó, nhớ dọn căn phòng kế bên phòng của ta cho Giang nhị hiền điệt nghỉ đỡ.

Quản Thiên Phát có hơi do dự:

– Sư phụ, đệ tử thấy có nhiều bất tiện.

Quản Thiên Phát hỏi:

– Bất tiện điều chi?

Quản Thiên Phát nói:

– Sau khi nhị công tử ly khai Giang Phủ, đệ tử đã phải cải trang cho công tử là vì sợ người ta biết nhị công tử đã thoát được hỏa tai, như thế để tránh sự chú ý của họ cũng là để tiện bề âm thầm theo dõi sự việc khốc hại đã xảy ra... Vì thế, theo đệ tử thì không nên cho nhị công tử bị lộ diện.

Quách Thế Phần vuốt râu gục gật đầu:

– À, à... như thế thì đúng lắm!

Quản Thiên Phát nói:

– Và theo đệ tử thì nếu đại công tử biết nơi hạ lạc của nhị công tử thì nhất định sẽ dồn toàn lực để đối phó, kể cả đệ tử cũng thế, vì đệ tử đã biết một phần bí mật về chuyện đã xảy ra nơi nhà họ Giang. Đại công tử cũng quyết tâm giết để mà diệt khẩu, cho nên đệ tử cũng phải ẩn mặt luôn.

Quản Thiên Phát gật đầu lia lịa:

– Đúng, đúng! Người và Giang nhị hiền điệt bây giờ cứ nói là cháu họ của ta, vì

gia đình ly tán nên đến đây dùm đậu. Cứ nói như thế là xong.

Và ông ta quay ra gọi lớn:

– Ấu Tín vào đây ta bảo!

Nghiêm Ấu Tín mở cửa bước vô và Quách Thế Phần nói luôn:

– Chuyện trong đêm nay tại đây, người không tiết lộ với ai. Nếu có người hỏi thì cứ bảo là có người từ Hồng Đàm Hồ, người thân thích của ta đến viếng mà thôi!

Nghiêm Ấu Tín cúi đầu:

– Vâng, đệ tử đã biết!

Quách Thế Phần gật đầu:

– Được rồi, bây giờ người hãy dọn phòng kế bên phòng ngủ của ta cho hai người của Tam sư huynh người nghỉ nhé.

Nghiêm Ấu Tín vâng dạ lui ra.

Quản Thiên Phát lấy dụng cụ cải trang ra sửa đổi dung mạo cho mình và cả Giang Hàn Thanh. Và chỉ mấy phút sau, một tên thuộc hạ mang cơm nước dọn lên.

Quách Thế Phần nói:

– Nhị vị hiền điệt hãy dùng cơm rồi đi nghỉ kéo đường xa mỗi mệt.

Quản Thiên Phát và Giang Hàn Thanh cũng không khách sáo, họ cũng ngồi vào ăn một cách tự nhiên.

Quách Thế Phần nói:

– Hai người đường xa mệt mỗi, ăn xong rồi nên đi nghỉ cho sớm. Ngày mai, ta sẽ cho người thỉnh Đường Hoa Đà. Cái cần gấp bây giờ là cố làm sao cho Nhị hiền điệt sớm bình phục, rồi các việc khác sẽ tuần tự mà hành động.

Giang Hàn Thanh nói:

– Đa tạ Quách thế thúc chiếu cố, thật tiểu điệt cảm kích vô ngần.

Quách Thế Phần nói:

– Hiền điệt đã đến đây thì hãy xem như còn ở Giang gia, hãy thật tình không nên khách sáo gì cả.

Nói xong, Quách Thế Phần bảo Nghiêm Ấu Tín hướng dẫn hai người vào trong yên nghỉ.

Nghiêm Ấu Tín hỏi nhỏ Quản Thiên Phát:

– Tam sư huynh còn có điều chi căn dặn nữa chăng?

Quản Thiên Phát nói:

– Không có gì, sư đệ hãy đi nghỉ đi!

Nghiêm Ấu Tín lui ra và Quản Thiên Phát cùng với Giang Hàn Thanh cùng tắt

đèn đi ngủ.

o O o

Trần trọc mái không tài nào nhắm mắt, Quán Thiên Phát bèn bước xuống giường nhẹ nhẹ đi qua phòng sư phụ...

Hắn chưa kịp đưa tay gõ cửa thì bên trong Quách Thế Phần đã lên tiếng:

– Quán Thiên Phát đó phải không?

Quán Thiên Phát đáp:

– Thưa sư phụ, chính đệ tử xin ra mắt!

Quách Thế Phần nói:

– Vào đi!

Quán Thiên Phát xô cửa bước vào. Trong bóng tối lờ mờ, thấy sư phụ đang ngồi tĩnh tọa, đôi mắt Quách Thế Phần như hai đốm sao đêm nhìn thẳng vào mặt Quán Thiên Phát:

– Quán nhi, đến gặp sư phụ trong giờ này phải chẳng có điều nghiêm trọng?

Quán Thiên Phát bước lên quỳ xuống:

– Đệ tử có một chuyện, đến đây cầu xin lão nhân gia thành toàn cho...

Quách Thế Phần hỏi thật chậm:

– Quán nhi hãy đứng dậy, có gì cứ nói rõ, sư phụ sẽ giải quyết cho.

Quán Thiên Phát nói:

– Đệ tử đã suy nghĩ tận cùng, đệ tử muốn cầu xin sư phụ ra lệnh trực xuất đệ tử ra khỏi môn trường.

Quách Thế Phần nhìn sững Quán Thiên Phát, và ông nói bằng một giọng vô cùng thận trọng:

– Hiền đồ, khi cầu xin thầy như thế, hiền đồ đã suy tính kỹ càng. Vậy bây giờ hãy nói rõ cho thầy nghe!

Quán Thiên Phát cung kính:

– Đệ tử trong chuyến đi Kim Lăng vừa rồi, khi phát hiện có kẻ định trộm thầy ân công, đệ tử đã quan sát kỹ, từ khẩu âm cho đến vóc dáng, gã Mai Hoa Lệnh Chủ đều rất giống Giang đại công tử, trong lòng đệ tử cảm nhận rằng chuyện này vô cùng phức tạp. Về sau khi Sở Như Phong bỏ thuốc mê vào rượu, cho người phóng độc châm giết đệ tử để mà diệt khẩu, và luôn chuyện phóng hỏa hãm hại nhị công tử, bao nhiêu chuyện liên tục phát sinh, càng làm cho đệ tử đoán chắc rằng trong vấn đề này nó có cả một âm mưu...

Quách Thế Phần hừ hừ trong miệng, nhưng ông ta lại chỉ vuốt râu chớ không nói

thành lời.

Quản Thiên Phát nói tiếp:

– Cứ theo đệ tử suy đoán, đằng sau gã Mai Hoa Lệnh Chủ có lẽ còn có người chủ sự, âm mưu của họ nhất định không chỉ bấy nhiêu đó mà thôi... Đệ tử thân mang ân nặng của Giang Phủ, cho dù nát thân cũng chưa đủ đền đáp...

Quách Thế Phần gật đầu:

– Hiền đồ không nói thầy cũng biết tâm ý của hiền đồ. Bởi vì hiền đồ đang là môn hạ của Hoài Dương Phái cho nên không dám tự do hành động để đền đáp ân sâu cho nhà họ Giang, vì thế nên yêu cầu thầy trục xuất khỏi môn trường, có phải thế không?

Quản Thiên Phát cúi đầu thấp giọng:

– Chính đệ tử có ý như thế!

Quách Thế Phần cười hòa dịu:

– Đồ nhi, con phải biết rằng nếu trước kia không có Giang đại tiên sinh thì trên giang hồ ngày nay không thể có Hoài Dương Phái. Bây giờ là lúc Giang gia lâm đại biến, thầy há phải là kẻ sợ chuyện mà quên cả ân nghĩa hay sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Sư phụ nói như thế thật là đúng, chỉ có điều tình thế trước mắt không giải quyết như thế được.

Quách Thế Phần chớp mắt:

– Đồ nhi nói như thế là sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Chắc sư phụ cũng biết rằng Giang đại công tử có phải là Mai Hoa Lệnh Chủ hay không thì hiện nay chưa ai dám buông lời quyết đoán. Cho dù hẳn là Mai Hoa Lệnh Chủ đi nữa, nhưng bên ngoài hẳn vẫn là Kim Lăng đại công tử Giang Phủ, và như thế, Hoài Dương Phái lấy tư cách nào để gây chuyện với nhà họ Giang?

Quách Thế Phần cứ vuốt râu trầm ngâm không nói.

Quản Thiên Phát nói tiếp:

– Nếu ngày mai, sư phụ tuyên cáo với giang hồ trục xuất đệ tử ra khỏi môn trường, thì một mặt coi như đã thỏa mãn được ý của Trấn Viễn Tiêu Cục, mặt khác sẽ làm cho Giang đại công tử không có lý do trách cứ Hoài Dương Phái... Chuyện làm đó chẳng những có lợi cho đệ tử mà không có hại gì và nhất chuyện lưu nhị công tử tại nơi đây cũng sẽ không làm cho ai chú ý.

Quách Thế Phần cau mày hỏi lại:

– Thế còn đồ nhi, con sẽ làm sao?

Quản Thiên Phát nói:

– Trước kia đệ tử nhờ Cổ lão sư truyền dạy phép dị dung. Với phương pháp hóa trang đó, tin chắc không ai nhận được và bây giờ nhị công tử đã có sư phụ chiếu cố rồi, đệ tử có cơ hội rảnh rang đột nhập Kim Lăng, ẩn mặt theo dõi tìm kiếm di thể của ân công, đồng thời theo dõi hành động của bè đảng Mai Hoa Lệnh Chủ. Tin rằng với phương cách đó, đệ tử sẽ thu phục được nhiều kết quả.

Quách Thế Phần giơ tay khẽ gật đầu:

– Đồ nhi dụng tâm của con thật là khổ sở, thầy rất cảm thông và sẽ cố gắng giúp cho con.

Quản Thiên Phát quỳ sụp xuống rơi nước mắt:

– Ân thầy như núi Thái, đồ nhi xin cúi lạy để tỏ lòng thành...

Quách Thế Phần trang trọng:

– Đồ nhi hãy nhớ cho kỹ điều này, thầy chỉ vì muốn thể theo ý kiến của đồ nhi mà làm với hình thức bên ngoài, còn đồ nhi thì cho dù lúc nào cũng vẫn là môn đồ của Hoài Dương Phái. Khi cần, thần sẽ dùng toàn lực Hoài Dương Phái để giúp cho con.

Quản Thiên Phát lạy:

– Con nhớ kỹ điều thầy dặn, và con nguyện sẽ không bao giờ để cho thầy thất vọng.

Quách Thế Phần gật đầu:

– Thôi con hãy đi nghỉ, rồi sáng mai thầy sẽ thu xếp!

Quản Thiên Phát lạy tạ một lần nữa, rồi lui ra.

o O o

Ngày hôm sau, toàn thành Dương Châu có mấy tin tức kinh hoàng.

Thứ nhất, tin đưa về cho biết Giang Phủ Kim Lăng bị hỏa thiêu. Những kẻ cứu hỏa thương vong khá nhiều, và Giang nhị công tử Giang Hàn Thanh vì đang bệnh nên không cứu kịp, bị hỏa hoạn làm thiệt mạng.

Thứ hai, Trấn Viễn Tiêu Cục bị tai nạn trong một chuyến tiêu quan trọng do chính Tổng tiêu đầu Long Hồ Tiên Vạn Trấn Sơn hộ tống, bị cướp tại vùng phụ cận Long Đô, và Vạn Trấn Sơn bị trọng thương.

Vì đường giao thông bất tiện, cho nên khi tin tức đưa đến Dương Châu thì chuyện xảy ra đã quá hai ngày. Tuy nhiên, với hai cái tin quan trọng đó đã làm chấn động cả Dương Châu và từ đó, tin tức loan đi nhanh chóng.

Lúc bấy giờ, Tổng tiêu đầu Hoài Dương Tiêu Cục là Quách Thế Phần mới vừa ngủ dậy, tay ông còn đang bưng chén trà bốc khói.

Đó là một thói quen, mỗi buổi sáng, việc thứ nhất của Kim Xí Điều Quách Thế Phần phải có một chén trà rồi sau đó mới đến sảnh đường.

Ngay lúc đó, một gã thanh niên trên dưới ba mươi hốt hải bước vào kêu lớn:

– Sư phụ...!

Quách Thế Phần quay lại:

– Phương Gia Hoàng, có chuyện gì thế?

Phương Gia Hoàng vòng tay cung kính:

– Sư phụ, đệ tử vừa nhận được hai tin quan trọng!

Quách Thế Phần uống nốt ngụm trà:

– Tin gì thế?

Phương Gia Hoàng nói:

– Thứ nhất, cứ theo tin cho biết thì Kim Lăng Giang nhị công tử vì bệnh nặng nên đã thiệt mạng trong một trận hỏa hoạn tại Giang gia trang.

Quách Thế Phần rúng động:

– Tin đó chắc chắn chứ?

Phương Gia Hoàng nói:

– Người từ Kim Lăng đưa đến thì chắc là tin xác thật.

Quách Thế Phần lộ vẻ buồn:

– Giang đại tiên sinh vốn là con người phúc đức, đáng lý Giang nhị công tử không phải chết vì tai họa thê thảm như thế... Còn tin thứ hai là gì?

Phương Gia Hoàng nói:

– Thứ hai thì hình như Trấn Viễn Tiêu Cục đã lâm nạn...

Quách Thế Phần vùng trầm giọng:

– Tam sư đệ của người đã về chưa?

Phương Gia Hoàng ngạc nhiên trước sự thay đổi sắc diện bất ngờ của sư phụ, hấn hỏi lại:

– Sư phụ có biết về chuyện Quản sư đệ đến Kim Lăng...

Quách Thế Phần gắt:

– Ta hỏi hấn đã về chưa?

Phương Gia Hoàng giật mình:

– Sư phụ... Tam sư đệ chưa về...

Quách Thế Phần đập mạnh tay xuống mặt bàn làm cho chén trà tung lên bể nát:

– Hừ, nó mà còn dám về đây...

Phương Gia Hoảng lặng im thính thích. Lần đầu tiên hắn thấy sự giận dữ của sư phụ.

Quách Thế Phần lại gắt lên:

– Người hãy theo ta!

Không dám chêm một tiếng hỏi nào, Phương Gia Hoảng cúi theo sau.

Lấy phong thư của Trấn Viễn Tiêu Cục trao cho Phương Gia Hoảng, Quách Thế Phần nói:

– Người hãy xem đây thì rõ!

Tiếp lấy phong thư, Phương Gia Hoảng nơm nớp lo sợ. Hắn băn khoăn không biết người của Trấn Viễn Tiêu Cục đến bao giờ và trong lá thư này phải chăng có liên quan đến vụ thất tiêu...?

Nhưng khi xem xong thư rồi, da mặt của Phương Gia Hoảng mới thật là nhột nhạt, hắn nói giọng ngập ngừng:

– Sư phụ... Quán sư đệ bình nhật...

Quách Thế Phần quát lớn:

– Tên nghiệt súc ấy liên kết với quân cường đạo. Nó đã làm bại hoại bản môn. Ngày nay sự việc đã đến thế này, cho dù ta có niệm tình cũng không còn được. Người hãy lập tức công bố trục xuất nó ra khỏi môn trường. Bắt đầu từ đây, tên hắn không còn trong danh sách Hoài Dương Phái.

Phương Gia Hoảng rung rẩy:

– Sư phụ... chỉ mới được thư của Vạn Tổng tiêu đầu, hư thực chưa...

Quản Thiên Phát át tiếng:

– Một phong thư đó còn chưa đủ hay sao?

Phương Gia Hoảng còn cố muốn biện minh, nhưng Quách Thế Phần đã khoát tay:

– Người không cần nói gì thêm nữa, hãy lập tức y theo lệnh của ta!

Thấy sự giận dữ của sư phụ, Phương Gia Hoảng biết có nói gì cũng là vô ích, hắn đành bóp bụng cúi mặt lui ra.

Nhưng Quách Thế Phần đã vội kêu:

– Hãy khoan!

Phương Gia Hoảng có hơi mừng. Hắn nghĩ có lẽ sư phụ đã có hơi dịu lại...

Quách Thế Phần vẫn hầm hầm:

– Người gọi Nhị sư đệ của người vào đây ta dặn!

Phương Gia Hoảng lui ra và chỉ một lát sau, nhị đệ tử của Hoài Dương Phái là Tào Vĩnh Thái bước vào.

Quách Thế Phần gọi Tào Vĩnh Thái lại gần bên kê tai dặn nhỏ. Họ Tào cúi đầu tuân lệnh lui ra.

Chuyện Chưởng môn nhân khai trừ Quán Thiên Phát đã làm cho xao động cả nội bộ Hoài Dương Phái.

Từng nhóm, từng nhóm châu đầu thì thầm nghị luận phân vân, không ai đoán được Quán Thiên Phát đã phạm vào điểm nào quy củ của bản phái...

Đồng sư huynh đệ, tình cảm của họ cầm bằng thủ túc. Tự nhiên chuyện thình không biến động làm cho họ hết sức bàng hoàng.

o O o

Khoảng trưa ngày hôm ấy, trước cửa Hoài Dương Tiêu Cục có hai kỵ mã lao nhanh đến và dừng ngay lại.

Gã cỡi ngựa đi đầu là một hán tử mình vận áo choàng màu xám, đầu đội nón rộng vành. Con người hấn vừa cao vừa ốm, thêm vào đó bộ mặt dài thòn với chiếc mũi quặp như mỏ chim ưng, làm cho ai thoáng nhìn vào cũng đều nhận ra đó là một con người âm hiểm.

Đằng sau là một lão già mặt áo màu tía, tướng mạo quắc thước, đôi mắt ngời ngời trông thật uy nghiêm.

Vừa đến cửa Hoài Dương Tiêu Cục, gã hán tử đi đầu nhảy xuống đi thẳng vào giữa hai hàng người đứng gác bên ngoài. Hấn đi thật hiên ngang và khê nhếch nụ cười:

– Xin phiền các vị thông báo dùm, bảo rằng có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn Tổng tiêu đầu và Nam Giang Phủ Tổng quản gia Sở Như Phong xin cầu kiến Chưởng môn nhân.

Nghe đến Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong thân tự đến đây, Quách Thế Phần lật đật đi ra ngoài cửa...

Nhưng trong lúc ấy thì đã có một tên thuộc hạ mang danh thiệp từ ngoài hối hả bước vào và không hiểu tại sao, Quách Thế Phần lại quay trở vào trong.

Phương Gia Hoàng đón gã thuộc hạ và cau mày hỏi:

– Có gì mà hấp tấp đến thế, Lục Đắc Quý?

Lục Đắc Quý lật đật trao danh thiệp:

– Phương tiêu đầu, có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn lão gia và Giang Phủ Quản Gia Sở Như Phong cầu kiến!

Phương Gia Hoàng cầm danh thiệp:

– Họ đâu?

Lục Đắc Quý nói:

– Họ đang đợi ngoài cửa!

Trao tấm danh thiếp lại cho Lục Đắc Quý, Phương Gia Hoàng bảo:

– Hãy vào thông báo cho sư phụ biết!

Khi Lục Đắc Quý vào thì Phương Gia Hoàng cũng vội ra ngoài.

Bình nhật khi nghe tin này, thì Quách Thế Phần đã lật đật đi ra, nhưng hôm nay thì tình hình có khác.

Riêng những người trong tiêu cục thì cũng đã hay tin rằng tối qua có người từ Hồng Đàm Hồ gia đình Tiểu Vương Tập đến. Họ rất biết Tiểu Vương Tập vốn là gia tộc của Phu nhân Quách Thế Phần, thì tự nhiên họ Quách đang bận tiếp những người bà con bên vợ ấy.

Vì thế, Lục Đắc Quý không dám vào ngay, mà lại đứng ngoài bấm vào:

– Sư phụ, bên ngoài có chuyện cần!

Quách Thế Phần bảo Nghiêm Ấu Tín:

– Hãy cho hắn vào!

Nghiêm Ấu Tín bước ra vẫy tay:

– Sư phụ cho vào!

Hắn đi vào tiểu sảnh, thấy Tổng tiêu đầu đang ngồi nói chuyện với hai vị trung niên hán tử, Lục Đắc Quý vòng tay:

– Bẩm lão nhân gia, bên ngoài có Trấn Viễn Tiêu Cục Vạn lão gia và Giang Gia Tổng Quản Sở Như Phong xin cầu ra mắt.

Quản Thiên Phát gật đầu:

– Biết rồi, ta sẽ ra ngay!

Vừa nói vừa đứng dậy cười:

– Nhị vị hiền điệt hãy tạm ngồi đây, ta ra tiếp họ!

Lục Đắc Quý trao danh thiếp rồi, nhưng hắn không lui ra cứ đứng tần ngần:

– Lão gia...

Quách Thế Phần cười:

– Sao, đã thua hết sạch rồi phải không? Được rồi, hãy vào nói với quản lý rằng ta đã cho phép xuất cho người mượn trước ba phần lương. Người là người có gia đình, ta rộng rãi cho đấy.

Lục Đắc Quý đỏ mặt ấp úng:

– Lão gia, chuyện này thuộc hạ không phải vay tiền mà... mà vì có chuyện xin trình lại.

Quách Thế Phần khoát tay:

– Có gì chờ ta trở lại rồi sẽ nói!

Lục Đắc Quý vẫn trù trừ:

– Lão gia, chuyện này trọng yếu...

Quách Thế Phần cau mặt:

– Chuyện chi trọng yếu?

Lục Đắc Quý ngập ngừng:

– Lão gia, đây là chuyện mà thuộc hạ mắt thấy tai nghe, chuyện thật...

Quách Thế Phần cau mặt:

– Ta đang có chuyện ngoài trước, người có biết không? Nói gì thì hãy nói thẳng vấn đề!

Lục Đắc Quý lật đật đáp:

– Vâng, vâng...

Hắn nuốt nước miếng và nói tiếp:

– Chắc lão gia đã biết gia đình thuộc hạ vốn ở Tứ Thủy. Trước đây mấy ngày, sau chuyến tiêu hoàn tất, Quản tiêu đầu đi Kim Lăng tế điện Giang lão tiên sinh, thuộc hạ tiện đường xin theo để ghé thăm nhà, vì thế mà cùng với Quản tiêu đầu đến Long Đàm rồi mới chia tay...

Quách Thế Phần cau mặt:

– Ta cấm không cho nhắc tới cái tên Quản Thiên Phát trước mặt ta, nghe chưa?

Lục Đắc Quý vội nói:

– Lão gia, thuộc hạ không phải đề cập Quản tiêu đầu mà thuộc hạ muốn nói về Vạn Tổng tiêu đầu của Trấn Viễn Tiêu Cục.

Quách Thế Phần nhích lên một bước:

– Vạn Tổng tiêu đầu đã... làm chuyện gì?

Lục Đắc Quý lại nuốt nước bọt:

– Vâng vâng..., thuộc hạ và Quản tiêu đầu chia tay lúc đó cũng đã sắp hoàng hôn. Ngay lúc đó, gặp một vị đồng hương vốn cũng làm nghề bảo tiêu đang trên đường về Tứ Thủy, nhân đó hai chúng tôi ghé quán uống vài chén rượu kết bạn đồng hành. Đi suốt đêm đó, đến sáng thì tới Long Đô...

Thật là dài dòng, có lẽ đó là cố tật của Lục Đắc Quý, hẳn kể lể cả buổi mới vào được chính đề...

Quách Thế Phần hỏi gặng:

– Và các người đã gặp đoàn xe hộ tiêu của Trấn Viễn Tiêu Cục phải không?

Lục Đắc Quý nói:

– Thuộc hạ và vị đồng hương vì đi mệt quá nên tạm ngồi dưới gốc đại thụ, nếu

không thể thì có lẽ đã không còn mạng...

Quách Thế Phần giục:

– Người cứ nói luôn đi!

Lục Đắc Quý cúi đầu:

– Vâng, vâng... Hai người của thuộc hạ ngồi nghỉ tại bìa rừng chợt thấy có mười mấy người bao mặt đang đi về hướng bìa rừng. Thấy tình hình bất ổn, hai người của thuộc hạ vội ẩn mình vào cỏ rậm. Chỉ một thoáng sau, lúc đó trời đã sáng hẳn rồi, hai người của thuộc hạ thấy có hai kỵ mã đi trên đường và đám người bao mặt kêu lên: “Họ tới đây, tới đây”... vừa hô, họ vừa xông ra cản lại.

Quách Thế Phần hỏi:

– Vạn Tổng tiêu đầu?

Lục Đắc Quý gật đầu:

– Vâng, Vạn Tổng tiêu đầu chỉ mang theo có một người thuộc hạ. Vì cự ly quá xa, nên thuộc hạ không nghe họ nói những gì, chỉ thấy sau đó là họ động thủ. Vạn Tổng tiêu đầu lấy một chông mười, trường tiên cuốn gió. Nhưng chính lúc đang kịch chiến, Vạn Tổng tiêu đầu vụt la lên một tiếng rồi rơi xuống ngựa...

Quách Thế Phần hỏi:

– Ông ta bị trọng thương?

Lục Đắc Quý chỉ đáp một tiếng gọn lỏn:

– Chết!

Quách Thế Phần trừng mắt:

– Nói ầu, người chết có bao giờ sống lại chứ?

Câu nói của Quách Thế Phần quả thật xác đáng vì chính Long Hồ Tiên Vạn Trấn Sơn đang có mặt ngoài cửa Hoài Dương Tiêu Cục kia mà!

Lục Đắc Quý “Vâng, vâng” luôn miệng, và nói tiếp:

– Thuộc hạ thấy bọn chúng kéo thầy Vạn Tổng tiêu đầu đến bên gốc cây đào một cái lỗ, tiếp liền theo, có một người nhặt lấy ngọn Long Hồ Tiên và day qua người mặc áo đen có đính Hoa Mai khẽ vòng tay hỏi: “Lệnh Chủ còn có điều chi dặn bảo?”. Người mặc áo đen có đính Hoa Mai nói: “Không có chuyện gì vậy hãy đi đi”. Người ấy khom mình và phóng lên lưng ngựa của Vạn Tổng tiêu đầu, một tay cầm ngọn Long Hồ Tiên, một tay lật chiếc khăn đeo bao mặt xuống rồi phi ngựa đi luôn...

Lục Đắc Quý nói đến đó, rồi vụt ngẩng mặt hỏi Quách Thế Phần:

– Lão gia có biết người ấy là ai không nhỉ?

Quách Thế Phần cau mặt:

– Ai?

Lục Đắc Quý ngó đáo dác và thấp giọng:

– Khi người ấy lột khăn bịt mặt thì thuộc hạ nhìn thấy rõ ràng là Vạn Tổng tiêu đầu, một Vạn Tổng tiêu đầu thứ hai.

Quách Thế Phần quắc mắt trầm giọng:

– Người trông không lắm đấy chứ?

Lục Đắc Quý nói:

– Không chỉ riêng thuộc hạ, mà còn có vị đồng hương cũng thấy rõ như thế, nhất định không thể có điều lầm lẫn được.

Quách Thế Phần trầm ngâm:

– Lại có những chuyện như thế nữa sao? Nhưng người đã nói theo Vạn Trấn Sơn còn có một tên thuộc hạ nữa mà? Hắn cũng bị chết à?

Lục Đắc Quý nói:

– Tên thuộc hạ đó đã bị đánh hôn mê, do người giả Vạn Tổng tiêu đầu bỏ lên lưng ngựa mang đi.

Quách Thế Phần hỏi:

– Chuyện đó, sau khi về đây, người đã có nói cho ai nghe chưa?

Lục Đắc Quý nói:

– Không có, thuộc hạ đâu dám loạn ngôn như thế, chính định chờ dịp trình lại lão gia, nhưng mãi đến hôm nay mới có dịp.

Quách Thế Phần căn dặn:

– Cũng may nơi đây không có ai xa lạ, người nhớ sau này đừng cho ai biết chuyện đó nữa nghe!

Lục Đắc Quý gật đầu:

– Vâng, thuộc hạ biết rồi!

Quách Thế Phần nói:

– Được rồi, người hãy theo ta!

Quách Thế Phần dẫn Lục Đắc Quý đi ra. Ông không hỏi thêm gì. Bao nhiêu chuyện dồn dập xảy ra làm cho ông ta lo âu cho đại cuộc, chưa biết chuyện sẽ còn diễn biến như thế nào...

Thấy chủ nhân lặng thinh, Lục Đắc Quý cũng cứ đi theo chứ không dám mở lời.

Mãi khi gần đến bên ngoài, họ Lục mới nhích sát bên thấp giọng:

– Lão gia, câu chuyện khi nãy là chuyện mà thuộc hạ thấy rất rõ ràng, xin lão gi đặc biệt chú ý cho!

Quách Thế Phần cũng chỉ ừ hử nhưng không nói.

Lục Đắc Quý nói tiếp:

– Không biết họ đến đây định giở trò gì...?

Ngay lúc đó, nơi đại sảnh, Phương Gia Hoàng đang tiếp kiến Long Hồ Tiên Vạn Trấn Sơn và người Quản gia nhà họ Giang, Sở Như Phong.

Quách Thế Phần bước lên là đã cất giọng cười rồn rảng:

– Vạn lão ca quang lâm mà đệ hay chậm quá, thật vô cùng thất lễ...

Phương Gia Hoàng lật đật đứng lên nói với khách:

– Gia sư đã đến!

Vạn Trấn Sơn, Sở Như Phong cũng đứng dậy vào lão họ Vạn cũng cười thật lớn:

– Quách lão ca, lâu quá rồi không gặp...

Day qua Sở Như Phong, ông ta giới thiệu:

– Đây là vị lãnh tụ Hoài Dương Phái mà cũng là lãnh tụ cả đại giang thuộc bắc.

Và một mặt nói với Quách Thế Phần:

– Còn đây là Kim Lăng Giang Phủ Tổng Quản Sở Như Phong!

Quách Thế Phần vòng tay:

– Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng, xin mời nhị vị an tọa!

Sở Như Phong nghiêng mình:

– Vâng mạng Giang đại công tử, tại hạ xin có lời thỉnh an Quách lão gia!

Phân ngôi chủ khách xong, Quách Thế Phần lại vòng tay:

– Vạn lão ca có lòng đề bạt, thật đệ tận cảm thâm tình... Hoài Dương Phái bất hạnh sinh xuất nghịch đồ cũng tại vì đệ không biết đoán trước. Huynh đệ đã trục xuất hẳn ra khỏi môn trường. Từ đây trở đi Hoài Dương Phái không có tên nghịch đồ ấy nữa.

Không hỏi lại ý khách mà đem câu chuyện Quản Thiên Phát ra nói trước, làm cho Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong không biết làm sao nói được.

Một chút thật lâu, Vạn Trấn Sơn cười gượng gạo:

– Huynh đệ và Quách lão ca đã hơn mười năm tình nghĩa, vì thế huynh đệ mới dám mạo muội gửi thư ấy... Ý huynh đệ là muốn nhờ lão ca chờ cao đồ về để hỏi lại ngọn ngành. Không dè, lão ca đã làm thế rồi, làm sao Quản cao đồ dám trở về đây?

Quách Thế Phần quá buồn cười, nhưng ngoài mặt ông ta cứ làm ra trang trọng:

– Tên nghịch đồ đã làm chuyện đại nghịch bất đạo, cả thanh danh của huynh đệ đã bị tay hắn làm đổ vỡ, hắn về hay không thì cũng phải nghiêm lệnh trục xuất. Từ đây nếu hắn còn bén mảng, sư huynh đệ nhất định không thể dung cho sống được.

Làm như càng nói càng giận, Quách Thế Phần dậm dậm gót chân làm cho nền gạch bị nát vụn ra từng mảnh nhỏ.

Sở Như Phong cười âm hiểm:

– Quách lão gia vốn là bậc đấng kim võ lâm tiên bối, tại hạ có đôi lời muốn thỉnh giáo, nhưng không biết có nên chăng?

Quách Thế Phần thản nhiên:

– Sở tổng quản cứ chỉ dạy!

Sở Như Phong nói:

– Không biết sau khi trục xuất Quán tiêu đầu ra khỏi môn trường rồi, lão gia định thái độ kế tiếp ra sao?

Quách Thế Phần nói:

– Đã trục xuất hẳn ra khỏi môn trường, tự nghịch đồ ấy không còn can hệ gì với Hoài Dương Phái nữa!

Sở Như Phong cười mơn:

– Quách lão gia nói thật phải, nhưng theo thiên kiến của tại hạ thì đáng lý còn cả một vát đề mà Quách lão gia cần phải nên suy xét lại.

Quách Thế Phần nhướng mắt:

– Chẳng hay theo cao kiến của Sở tổng quản thì lão phu còn phải hành sự ra sao?

Sở Như Phong nói:

– Trục xuất đệ tử ra khỏi môn trường, đó là chuyện nội bộ của Hoài Dương Phái, còn về phương diện đối với Trấn Viễn Tiêu Cục hình như Quách lão gia chưa có một cách đối xử nào...

Quách Thế Phần giận lắm, nhưng ngoài mặt ông vẫn cứ đứng cười cười:

– Có phải Sở tổng quản muốn nói là lão phu nên truy tập tên nghịch đồ để tra rõ vụ án tổn thất của Trấn Viễn Tiêu Cục?

Sở Như Phong cười:

– Là công án trên phương diện giang hồ đạo nghĩa, có lẽ Quách lão gia cũng nên làm như thế. Để tỏ rõ được tinh thần trách nhiệm.

Sắc mặt của Quách Thế Phần vụt trầm xuống:

– Chẳng hay lời vừa rồi của Sở tổng quản là do ý kiến riêng, hay là tôn ý của Giang đại công tử nhỉ?

Sở Như Phong vẫn nở nụ cười âm hiểm trên môi:

– Tại hạ nói như thế là dựa theo đạo nghĩa giang hồ, nhưng hình như Quách lão gia không được vừa lòng?

Quách Thế Phần nói:

– Giang hồ đại nghĩa có lẽ không thích hợp với vấn đề như thế, chắc Sở tổng

quản cũng thấy như thế chứ?

Sở Như Phong cười nhạt:

– Quách lão gia đã nói thế thì tại hạ đành phải làm thinh cho vậy!

Quách Thế Phần nhìn thẳng vào mặt Sở Như Phong:

– Sở tổng quản đảm nhiệm chức vụ trong Giang Phủ đã lâu chưa nhỉ?

Sở Như Phong nói:

– Tại hạ nhậm chức đến nay chưa ngoài bốn tháng!

Quách Thế Phần vụt bật cười:

– Thế thì chẳng trách gì Sở tổng quản không nắm vững tình hình. Quản Thiên Phát vốn là người của Giang Phủ giới thiệu đến Hoài Dương Tiêu Cự. Vì thế, cứ theo “Giang hồ đạo nghĩa” thì huynh đệ có lẽ nên “hỏi ý kiến” của Giang Phủ mới là xác đáng.

Vạn Trấn Sơn lật đật vòng tay giả lả:

– Xin Quách lão ca không nên hiểu lầm... Bởi vì chuyến tiêu bị tổn thất vừa qua của huynh đệ thật quá lớn lao, chứ nếu chỉ bằng vàng bạc không thôi, thì huynh đệ đâu dám làm phiền đến Quách lão ca như thế!

Quách Thế Phần nói:

– Cứ như thế thì chuyến tiêu vừa rồi của Vạn lão ca không phải là chuyến tiêu thông thường à?

Vạn Trấn Sơn lắc đầu:

– Nếu là loại hàng thông thường, thứ hàng hóa có thể bồi thường thì cho dù huynh đệ không đủ sức, Giang Phủ cũng có thể dùng cổ phần của mình mà thay thế, nhưng chuyến hàng này luôn cả Giang Phủ cũng không sao thường được.

Quách Thế Phần nhướng mắt:

– Chuyến hàng đó là gì mà Vạn lão ca nói nghe nghiêm trọng như thế?

Vạn Trấn Sơn thở dài:

– Nó là một chiếc rương sắt nhỏ!

Quách Thế Phần hỏi:

– Vạn lão ca có biết trong chiếc rương đó chứa đựng vật gì không?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Ngày tiếp nhận chuyến tiêu đó, đệ không có ở nhà. Nghe nói lại người giao chiếc rương đó là một vị thiếu niên mặc áo xanh, người ấy bảo rằng chỉ cần đem chiếc rương ấy đến Vu Hồ. Người của chúng tôi bảo mở rương ra xem thì vị khách nhân ấy nói cứ việc đem tới nơi tới chốn, còn trong ấy là vật đáng giá hay không thì không quan

hệ. Nói xong, vị ấy trao tấm ngân phiếu năm ngàn lượng và bỏ đi ngay!

Thấy Vu Hồ là một địa điểm quá gần, chuyện bảo tiêu cũng không đến nỗi khó khăn, người của chúng tôi cũng không lo lắng gì cho mấy. Nhưng ngay tối hôm đó, thì lại nhận được một phong thư, đại ý nói rằng chiếc rương ấy trong thiên hạ không ai có thể bảo hộ được, chỉ cần ra khỏi Trấn Giang thì không còn giữ nổi nữa. Người của chúng tôi không biết phải làm sao, đành phải cho người sang Kim Lăng cầu viện...

Vạn Trấn Sơn dừng lại để lấy hơi rồi nói tiếp:

– Trưa ngày hôm sau, thì đệ về đến Trấn Giang, nghe viên quản lý nói lại, đệ thấy rằng chiếc rương nhỏ như thế, có thể giắt vào lưng cũng được, hướng chi Vu Hồ gần sát một bên, cho nên đệ mới mang theo một người thuộc hạ đem chiếc rương ấy đi. Tuy không sợ lời hăm dọa trong bức thư nặc danh, nhưng vì vốn tính cẩn thận, đệ mới giao chiếc rương cho tên thuộc hạ dấu trong mình. Không ngờ vừa mới tới vùng phụ cận của ngoại ô thì bị mười mấy tên áo đen bao mặt tập kích. Đệ thì bị thương nhẹ, còn tên thuộc hạ của đệ bị phải Ưng Trảo Công, chiếc rương sắt ấy bị người đoạt mất.

Về đến tiêu cục mới hay rằng Giang Bộ Thanh hiền điệt nghe tin cầu viện lật đật ngày đêm thẳng đến Trấn Giang, nhưng không ngờ vừa tới Hạ Thụ thì cũng bị nhóm người áo đen tập kích mang thương. Vì thế đệ đành phải cho người mang thư đến báo với lão ca...

Đã có nghe chuyện do Lục Đắc Quý kể lại nên Quách Thế Phần gặng hỏi:

– Vạn lão ca thật không biết trong chiếc rương nhỏ ấy đựng vật gì chứ?

Vạn Trấn Sơn lắc đầu:

– Hoàn toàn không biết!

Quách Thế Phần hỏi tiếp:

– Thế thì Vạn lão ca có cho người đến Vu Hồ điều tra địa chỉ theo người khách ấy nói hay không?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Đã có điều tra rồi, địa chỉ của người khách nói đó chẳng những không có, nhà cửa mà cũng không có một người nào.

Quách Thế Phần cau mặt:

– Lạ nhỉ!

Vạn Trấn Sơn vùng thấp giọng:

– Cứ theo đệ suy đoán thì chiếc rương ấy là vật của Lý gia nơi Hà Bắc.

Càng nghe Quách Thế Phần càng thấy câu chuyện thêm kỳ lạ. Hà Bắc Lý Gia cùng với Đông Hứa, Giang Nam, Tây Tần vốn là những thế lực ngang hàng vang dội trong võ lâm, thì vật của Lý Gia sao lại phải nhờ đến Trấn Viễn Tiêu Cục bảo hộ?

Ông ta gạn hỏi:

– Có chắc vật ấy là thật của Hà Bắc Lý Gia hay không?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Đệ có nghe tin bảo rằng mấy ngày trước Diệp tổng quản của Lý Gia bị phục kích tại Hoài Âm và đã tử nạn rồi...

Quách Thế Phần gật đầu:

– Đúng, chuyện đó thì huynh đệ có nghe tin, nhưng chuyện đó với quý tiêu cục đâu có gì can hệ?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Cứ nghe lúc Diệp tổng quản trước khi chết, trong mình có mang một chiếc rương sắt nhỏ...

Quách Thế Phần cau mặt:

– Lại có chuyện như thế nữa sao?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Xin Quách lão ca đừng quên rằng Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí đang dưỡng bệnh tại Bạch Vân Quan ở Bắc Hiệp Sơn...

Quách Thế Phần mím miệng gục gật đầu.

Vạn Trấn Sơn nói tiếp:

– Huynh đệ cho rằng vật trong chiếc rương ấy không chừng rất có quan hệ đến vấn đề sống chết của Tiên Nhân Chưởng.

Quách Thế Phần cau mặt nghĩ thầm:

“Sau khi mất tiêu chỉ có mới mấy ngày, làm sao ông ta lại biết chuyện có manh mối rõ ràng như thế chứ?”

Nghĩ thế nhưng ông ta không lộ ra ngoài, cứ giả đò suy nghĩ và nói trong nghi vấn:

– Cứ theo lời của Vạn huynh thì chiếc rương ấy quả có quan hệ quá nhiều...

Vạn Trấn Sơn với vẻ mặt râu râu:

– Chẳng những can hệ quá nhiều mà nếu chiếc rương nhỏ ấy quả là vật của Diệp tổng quản thì Bắc Lý nhất định sẽ không khi nào chịu bỏ qua? Nếu không khéo, mình vô cớ lại chuốc lấy oán thù. Giang Phủ và Hoài Dương Phái cùng bị lôi kéo vào vòng phiền lụy... Vì thế, đệ và tổng quản đây phải gấp rút đến Dương Châu cùng với Quách lão ca thương lượng.

Quách Thế Phần hơi trầm ngâm:

– Lẽ tự nhiên là Vạn lão huynh đã có sẵn kế hoạch rồi đấy chứ?

Vạn Trấn Sơn nói:

– Nếu huynh đệ đã có cách thì đâu lại đến phiền lão ca? Hiện tại, sau khi bọn phi đồ cướp mất chiếc rương không hề lưu lại một chứng tích nào, chỉ có...

Quách Thế Phần nói liền theo:

– Chỉ có manh mối rõ nhất là tên nghịch đồ của đệ?

Vạn Trấn Sơn cười vã lã:

– Huynh đệ và lão ca vốn là bạn thâm giao mười mấy năm rồi, chuyện xảy ra như thế, huynh đệ buộc lòng phải thừa nhận là như thế. Mười mấy năm đầu nhập làm môn hạ của lão ca, tự nhiên những bằng hữu thường giao dịch với Quản Thiên Phát, nếu lão ca không biết rõ thì những lệnh đồ hiện tại trong quý phái cũng có thể biết, hay ít ra cũng có nghe một số nào. Vì thế huynh đệ muốn lão ca phái vài vị cao đồ giúp để điều tra chuyện đó...

Quách Thế Phần mím miệng nghĩ thầm:

“Té ra nói vòng vo cả buổi, cuối cùng lộ rõ mục đích của chúng vẫn không phải vì chiếc rương mà là vì vụ Quản Thiên Phát mà thôi!”

Thấy Quách Thế Phần trầm ngâm, Sở Như Phong nói:

– Giang đại công tử muốn tại hạ đến đây cũng vì về phương diện Giang Phủ có liên quan nên phải ra mặt, nhưng vị đại gia trở lên phương Bắc thì mong lão gia chú ý giúp cho.

Quách Thế Phần gật đầu:

– Năm xưa nếu không nhờ Giang đại tiên sinh thì Hoài Dương Phái cũng khó lòng xuất diện. Chuyện này đã quan trọng như thế, tự nhiên huynh đệ không thể nào không lãnh phần trách nhiệm. Nhưng vì tên nghịch đồ hiện tại không biết đi đâu, cho nên chúng ta chia nhau tra cứu thì còn cái hay nào hơn nữa. Ngay sau đây, huynh đệ sẽ cho người thông tri cùng đồng đạo võ lâm để truy nã phản đồ. Nhưng nếu hấn không lộ diện trong miền Giang Hoài, mà lại nổi trôi xứ khác thì huynh đệ cũng không làm sao hơn được.

Sở Như Phong vội nói:

– Tự nhiên là như thế. Giang Nam sẽ do Giang Phủ đảm nhận, còn Giang Bắc thì xin phiền lão gia giúp sức.

Vạn Trấn Sơn cười ha hả:

– Chỉ cần được Quách lão ca gật đầu thì chúng tôi không còn gì lo lắng.

Lúc bấy giờ, trời đã đúng Ngọ. Không đợi sư phụ sai bảo, Phương Gia Hoàng đã cho người thiết tiệc, bắt đầu dọn lên đại sảnh.

Quách Thế Phần đứng lên mời khách:

– Nhị vị từ xa đến, xin thỉnh dùng vài chén rượu cho vui!

Vạn Trấn Sơn cười cười đứng dậy:

– Thật phiền Quách lão ca hết sức, đã đến Dương Châu chúng đệ đành nhờ vào lão ca vậy!

Phân ngôi chủ khách xong, Quách Thế Phần vừa ăn vừa quan sát. Có điều khá lạ là Vạn Trấn Sơn không lộ một nét nào để cho thấy đó là người giả mạo.

Nhưng Lục Đắc Quý lại nói rất rõ ràng, thấy Vạn Trấn Sơn trúng ám khí ngã xuống ngựa và được chôn lấp giữa rừng, như thế hẳn nhất định không làm sao hồ đồ cho được.

Quách Thế Phần cười nói:

– Chắc lão ca còn nhớ ba tháng trước đây huynh đệ đi Kim Lăng điếu tang Giang đại tiên sinh, nhân ngôi nói chuyện khéo, huynh đệ có nói cái thị hiếu của đệ là thích ăn tỏi ngâm dấm, mà nhất là phải thứ dấm được mười năm trở lên của hiệu Nguyên Hòa thì mới thật là ngon...

Vạn Trấn Sơn gật đầu:

– Đúng, đúng...chính đệ nghe Quách lão ca nói mà cũng bắt thèm!

Ba tháng trước đây, Quách Thế Phần quả có đến Giang Phủ điếu tang nhưng làm gì có chuyện nói về vấn đề tỏi ngâm dấm với Vạn Trấn Sơn?

Quách Thế Phần nghiêng răng nói thẳm:

“Khốn nạn, đúng là lời cái mặt quỷ của người rồi...”

Ông ta thản nhiên nói tiếp:

– Nói thì nói cho có chuyện vậy thôi, nhưng không ngờ mấy ngày sau lão ca lại cho người đưa đến biếu hai hũ dấm đúng là thứ dấm lâu năm của hiệu Nguyên Hòa. Lúc đó bận quá, đệ có ý định sẽ cho người mang sang lão huynh một ít tỏi đã ngâm để thưởng thức tài chế biến của đệ, nhưng bận mãi thành ra bỏ trôi luôn, thật là bậy bạ hết sức.

Vạn Trấn Sơn cười:

– Có chi, có chi... Thật sự thì dấm lâu năm của hiệu Nguyên Hòa vốn thật khó tìm, vì hiệu dấm đó danh tiếng khắp nơi, nên ít có khi còn dấm để lại lâu năm. Đệ phải cho người sục sạo mà mới được hai ché mười năm hơn đấy. Bây giờ, nếu Quách lão ca cần chừng một hũ nhỏ thì có lẽ cũng phải đến năm năm nữa mới tìm ra.

Đối đáp của hai người toàn là chuyện nhất thời bịa ra, nhưng Vạn Trấn Sơn nói thật trơn tru, kẻ vô tâm không làm sao thấy đó là chuyện bịa, mà cũng có thể nghĩ rằng hai người quả đã có biếu tặng thật tình.

Quách Thế Phần nhìn thẳng vào vẻ mặt hồng hào của Vạn Trấn Sơn, mà trong lòng kinh khủng. Quả là Vạn Trấn Sơn đã bị hại rồi, nhưng không biết tên này là ai, mà lại giả y như hệt?

Tuy nhiên, bên ngoài Quách Thế Phần vẫn cười nói như không:

– Đúng là huynh đệ có nhiều khẩu phước, nên lão huynh mới nhớ mà ban cho như thế, huynh đệ đâu dám quá tham lam...

Và như để lảng sang chuyện khác, Quách Thế Phần quay nói với Sở Như Phong:

– Nghe nói trận vừa rồi Giang đại công tử mang thương, không biết hiện tại đã hoàn toàn bình phục chưa? Và chẳng hay bệnh tình của nhị công tử đã ra sao?

Nghe đề cập nhị công tử, Sở Như Phong sắc mặt dàu dàu:

– Như thế thì Quách lão gia vẫn chưa hay, nhị công tử của chúng tôi đã khừ thế rồi.

Quách Thế Phần cố ý làm ra kinh ngạc:

– Sao? Sở tổng quản bảo là Nhị hiền điệt đã khừ thế rồi à?

Sở Như Phong nói:

– Từ trước đến giờ, nhị công tử thân thế vốn sẵn nhu nhược, nhưng từ ngày đại lão gia khừ thế thì bệnh trạng mỗi ngày một tăng. Ba ngày trước đây, Giang Phủ lại bị hỏa tai, những người trong phủ có cứu chữa, nhưng không làm sao kịp, thế lửa mỗi phút mỗi tăng và... Nhị công tử vì bệnh không thoát kịp đã bỏ mình trong biển lửa.

Như bị xúc động mạnh, Quách Thế Phần đập tay xuống bàn cho rượu văng tung tóe, ông ta ngửa mặt thì thào:

– Giang đại tiên sinh một đời nhân nghĩa, nhưng bây giờ lại mang tai họa khôn cùng, mới vừa nằm xuống thì gia lý bỗng thảm họa. Thật không còn biết lẽ công bằng của thiên địa ra sao...

Vạn Trấn Sơn cũng làm ra vẻ âu sầu:

– Thật huynh đệ cũng cảm thấy như Quách lão huynh. Giang hiền điệt tuy bệnh trạng liên miên, nhưng thật thì con người cũng không phải là yếu tướng. Nhưng không hiểu tại sao lại đoán mệnh như thế ấy.

Nói xong, ông ta thở dài sườn sượt như sắp rơi nước mắt.

Tuy nói để mà nói, nhưng coi tướng mạo không phải là yếu tử của Vạn Trấn Sơn thì lại là câu nói thật.

Là người chủ tiệc, không lẽ cứ kéo dài vẻ mặt đau thương, Quách Thế Phần đành cố gượng cười:

– À... thiên sinh hữu mạng, thôi xin chư vị hãy cạn chén kéo rượu đã lạt rồi...

Tuy là nói như thế, nhưng không khí buổi tiệc cũng đã không còn được như trước nữa, mọi người xem đều gượng gạo...

Sau bữa cơm, tất cả được lại ngồi nhấm trà, và nói thêm những câu chuyện không được hứng thú. Vạn Trấn Sơn và Sở Như Phong đứng dậy cáo từ.

Chuyện đã xảy ra làm cho Quách Thế Phần cảm thấy quá là nặng nề.

Ông ta cảm thấy đầu mình như có một tảng đá treo theo vì trăm mối tơ vò không sao gỡ được.

Vạn Trấn Sơn là con người giả mạo, đúng là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa. Chỉ có điều con người mà giả đến mức bạn thân cũng không nhận được, từ giọng nói, tiếng cười, dáng đi tướng đứng thì quả là chuyện xưa nay không làm sao tin được.

Nhưng người ấy là ai?

Hắn giả mạo Vạn Trấn Sơn với mục đích như thế nào?

Một mình ngồi tư lự nơi đại sảnh, Quách Thế Phần trầm nghĩ đến việc trộm thây của Giang đại tiên sinh, nghĩ đến việc Giang Bộ Thanh hãm hại em ruột của mình... và chuyện có người đem gỏi rương sắt nhỏ cho Trấn Viễn Tiêu Cục đưa đến việc Vạn Trấn Sơn ngộ hại...

Cả một chuỗi dài sự việc phát sinh trong vòng có mấy ngày, đã biểu hiện rõ ràng bên trong có một người nào đó đứng ẩn núp chủ sự và hình như có liên quan cả đến Hà Bắc Lý Gia.

Tiên Nhân Chưởng Lý Quang Trí đột nhiên đến Bắc Hiệp Sơn Bạch Vân Quan dưỡng bệnh càng làm cho thiên hạ cảm thấy hơi kỳ lạ, đây lại có tin môn hạ của ông ta là tổng quản họ Diệp lại bị phục kích vong thân tại Hoài Dương càng làm cho sự việc ẩn tàng khúc mắc.

Trong giang hồ có người đoán rằng Hà Bắc Lý Gia có thể đã phát sinh ra đại sự, nhưng họ lại thủ khẩu, không muốn cho tiết lộ.

Vì như thế, Nam Giang, Bắc Lý rõ ràng trong vòng chưa đầy tháng đã phát sinh đại sự, mà người ngoài khó lòng biết được căn do của vấn đề...

o O o